

tagne Gange i Udvalget, at vi fra vor Side sympatiserede stærkt med Forslagets hele Tendens og netop gerne vilde, at man skulde fastsætte Maksimalfragter. Det var heller ikke saaledes, at den højtærede Indenrigsminister afviste Forslaget, men efter at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Venstres Ordfører nærmere havde prøvet Forslaget og undersøgt, hvilke Muligheder der var for at faa Rederne til at acceptere det, kom han tilbage og meddelte faktisk baade Udvalget og den højtærede Minister, at dette Forslag maatte man lade falde. Det er fuldkommen rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var Venstre, der lod Forslaget falde, fordi det var Venstre, der til syvende og sidst kom til Erkendelse af, at det Forslag ikke var anvendeligt, naar man ikke kunde faa Rederne til frivilligt at acceptere det. I Stedet for stillede Venstre et Forslag om Nettobeskatning, og dette Forslag fastholdt det gennem alle Stadier, indtil der forelaa et Tilbud fra Rederne om en frivillig Overenskomst, men — som den højtærede Indenrigsminister sagde — Tiden var forpasset, og det Resultat, man til Slut naaede, var ringere, end det burde have været, og ringere end det Resultat, der vilde være fremkomet efter Indenrigsministerens Forslag.

Nu gjorde det ærede Medlem fra Nyborg Indvendinger imod, at Rederne ikke ydede mere, at de ikke vilde paatage sig større Forpligtelser, end der er nævnt i Motiverne til Dyrtidsforslaget. Jeg giver ham ganske Ret i, at Rederne ikke har stillet sig paa et Standpunkt, der falder nøje sammen med de Forudsætninger, hvormed Forhandlingerne sluttede i Fællesudvalget. Men for rigtig at kunne bedømme, hvorledes Stillingen er, maa man have en Statistik over de Udgifter, Rederne maa afholde indtil 1. Januar 1917 ved Fragnedsættelserne. Jeg har ingen Adgang haft til at se nogen Opgørelse over, hvor meget Rederne antagelig maa yde, men jeg maa tro, at det bliver et mindre Beløb, end der var forudsat, og for saa vidt kan det ærede Medlem fra Nyborg have Ret i, at Rederne ikke har stillet sig saa velvilligt overfor Opfyldelsen af de givne Tilsagn, som man kunde have ventet. Men naar Forholdet ikke er blevet bedre, end det er, er det ikke, fordi der fra Regeringens Side har været vist Mangel paa Forhandlingsvillighed, men fordi der er lagt Regeringens Forslag Hindringer i Vejen ogsaa af det ærede Medlem fra Nyborg.

Under Forhandlingerne om Dyrtidsforanstaltningerne har man Gang paa Gang

set fremført den Paastand, at Dyrtidsforanstaltningerne skulde ordnes efter det Princip, at de rige skulde betale Omkostningerne. Det lyder overmaade bestikkende, men saaledes som Paastanden ved mange Lejligheder er fremsat, har det i Virkeligheden ikke været andet end et Slagord, noget af en Frase. Det er for øvrigt ikke længe siden, at Paastanden er blevet gengivet, endogsaa i en særlig udprøget Grad. Et større norskejysk Blad har for faa Dage siden gjort hele Dyrtidsspørgsmaalet til Genstand for en nærmere Drøftelse. I en af Artiklerne hedder det, at det er overordentlig let at ordne Dyrtidsspørgsmaalet. Det paagældende Blad skriver, at det hele er saa let som Fod i Hose: Regeringen fastslaar Priserne for vore vigtigere Fornødenheder og betaler Producenterne Forskellen mellem den danske Pris og Prisen paa Verdensmarkedet. Ja, hvis man virkelig fra ansvarlig Side har den Opfattelse, at man kan løse Dyrtidsspørgsmaalet ved en Fremgangsmaade som den, her er skitseret, saa er det hele let som Fod i Hose. Men jeg tror ikke, at nogen ansvarlig Politiker vil gaa ind paa, at man kan løse Dyrtidsproblemet ad den Vej, her er anvist, ved at sætte Vareprisen ned til det normale og betale Forskellen mellem den fastsatte Pris og Verdensmarkedets Pris. Det vilde blive kolossale Beløb, der paa den Maade skulde udskrives eller laanes af Staten. Bladet forudsætter, at Pengene slet ikke kan udredes af Staten, men at man maa gøre store Statslaan, en mægtig Forøgelse af Statsgælden tales der om i en senere Del af Artiklerne, men, siges der, det gør ingenting, det er dog den bedste Maade at løse Spørgsmaalet om Dyrtidsproblemet paa, thi dette, at man ørøger Indtægterne for Befolkningen, er — siger Bladet — af det onde; naar Dyrtiden forsvinder, bliver Indtægterne ved at være til Stede, Arbejderne vil blive ved at kræve den Løn, de har faaet under Dyrtiden, man kommer ikke af med Lønforhøjelserne til Arbejderne, Smaafolk vil beholde deres forøgede Indtægter, Statsfunktionærerne vil beholde deres Statstilskud, og naar det er Tilfældet, er det meget bedre at nægte Lønforhøjelse og Statstilskud og ordne Dyrtidsspørgsmaalet ganske simpelt ved at fastsætte visse Normalpriser for de forskellige Varer og betale Producenterne af dem Forskellen mellem den saaledes fastsatte Pris og Verdensmarkedets Pris. Det vilde interessere mig at høre efterfølgende Talere af Venstre udtale sig om Værdien af et saadant Forslag, om det virkelig er Venstres Opfattelse, at man kan løse Dyrtidspro-